

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/200/2022
Identifikačné číslo spisu:	8118216041
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8118216041.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. Š.P., narodenej X. Q. XXXX, N. XX, V., zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Tarbajom, Stropkov, Zámocká 525/28, IČO: 53 450 345, proti žalovanému Všeobecnej úverovej banke, a.s., Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenému advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Bratislava, Kýčerského 5, IČO: 36 857 513, o vydanie bezdôvodného obohatenia 7 133,58 eura s príslušenstvom a o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Csp/137/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. júla 2022 č. k. 19CoCsp/20/2022 - 307, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie rozsudkom 29Csp/137/2018 - 165 zo dňa 15. júla 2020 rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 7.133,58 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 07.12.2018 do zaplattenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania, alebo rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) o odvolaní žalovaného rozhodol rozsudkom č. k. 19CoCsp/41/2020 - 200 zo dňa 13. mája 2021 tak, že: „Potvrďuje rozsudok s upresnením, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.“. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný, prípustnosť, ktorého vyvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu

zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) o dovolaní žalovaného rozhodol tak, že uznesením sp. zn. 1Cdo/167/2021 zo dňa 27. apríla 2022 rozhodol tak, že: „Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. mája 2021, sp. zn. 19 CoCsp 41/2020, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“.

2. Odvolací súd po zrušení jeho rozsudku č. k.19CoCsp/41/2020 - 200 zo dňa 13. mája 2021 dovolacím súdom opätovne rozhodoval o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 29Csp/137/2018 - 165 zo dňa 15. júla 2020 a v zmysle záverov dovolacieho súdu uzavrel, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

3. Odvolací súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7.133,58 eura s prisl. a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 29Csp/137/2018-80 zo dňa 1. apríla 2019 rozhodol tak, že:

„I. U r č u j e, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, č. 6540503848, z 21.4.2015, v časti XIII. Zmluvné podmienky, bod 12. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta - 12.1. Zmluvná pokuta, v znení: „Spoločnosť je oprávnená požadovať od Klienta Zmluvnú pokutu v prípade, ak sa Klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej Splátky. V 30-ty deň po dobe splatnosti je Klient povinný zaplatiť Zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej Splátky.“ - j e n e p r i j a t e ľ n o u zmluvnou podmienkou.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Vo vzťahu k výroku I. p r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

IV. Vo vzťahu k výroku II. p r i z n á v a žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“.

4. Odvolací súd uznesením č. k. 19Co/76/2019-145 zo dňa 20. februára 2020 zrušil rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti vo výroku IV. o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetom ďalšieho konania bol tak už len nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 6540503848 zo dňa 21. apríla 2015. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť danej Zmluvy žalobkyňa zdôvodnila absenciou jej obligatórnych náležitostí stanovených v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch pod. písm. f) a l).

5. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy): „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“.

6. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy): „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.“

7. Vo vzťahu k namietanej absencii podstatnej náležitosti zmluvy uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) odvolací súd poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. V ďalšom odvolací súd odkázal na svoje predchádzajúce právne závery uvedené v uznesení č. k. 19Co/76/2019-145 zo dňa 20. februára 2020 (bod 35. - 38.), v ktorom sa absenciou tejto podstatnej náležitosti predmetnej Zmluvy, zaoberal podrobnejšie. S ohľadom na uvedené ako aj svoje predchádzajúce závery prijaté vo vzťahu k tejto Zmluve tak odvolací súd túto odvoláciu námietku posúdil ako nedôvodnú.

8. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal namietanou absenciou podstatnej náležitosti zmluvy uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy). Z obsahu Zmluvy (č. 1. 9) vyplýva, že v predmetnej Zmluve je uvedený termín konečnej splatnosti úveru 5/2025, čo je možné považovať za naplnenie zákonnej požiadavky v zmysle vyššie citovaného ustanovenia. Spornou tak ostala doba trvania zmluvy ako náležitosť vyžadovaná ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy).

Odvolací súd zdôraznil, že v spomínaním uznesení č. k. 19Co/76/2019-145 zo dňa 20. februára 2020 konštatoval nasledovné: „Pokiaľ však ide o dobu trvania zmluvy ako náležitosť vyžadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., odvolací súd konštatuje, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy. Uvedené ustanovenie vyžaduje presnú špecifikáciu, či je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú, alebo na dobu určitú a v tom prípade je potrebné uviesť presnú dobu trvania zmluvy. Je pritom nevyhnutné, aby údaj o dobe trvania zmluvy bol uvedený priamo v samotnej spotrebiteľskej zmluve, teda na listine na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. Zmyslom ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom dotknuté ustanovenie rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Stanovenie obligatórnej náležitosti zmluvy znamená presné a jasné vymedzenie obsahovej informácie, nie nutnosť spotrebiteľa dôvodzovať takýto údaj (informáciu) pred podpisom zmluvy. Poskytovateľ úveru, ktorý je autorom formulárovej zmluvy, v čase uzatvárania zmluvy nepochybne pozná každú jednotlivú jej obsahovú náležitosť, a teda aj termín konečnej Avšak, Najvyšší súd SR v uznesení so sp. zn. 1Cdo/167/2021 zo dňa 27. apríla 2022 vo vzťahu k absencii náležitosti Zmluvy vyžadovanej ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ustálil, že: „V posudzovanom prípade, hoci len samotná v zmluve explicitne uvedená formulácia doby trvania úveru („do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“) bola aj podľa dovolacieho súdu nejasná a nedostatočná, na splnenie požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018. No súčasne sa dovolací súd domnieva, že z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - údaj 5/2025 (máj 2020), tento údaj zároveň odpovedal údaju - 120-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 21.4.2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 20.6.2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 20. dňa v mesiaci. Preto podľa dovolacieho súdu, i bez explicitného uvedenia údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. v konkrétnom prípade - doba trvania úveru: 120 mesiacov), je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018 vo svetle eurokonformného výkladu článku 10 ods. 2 písm. c) smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a tak umožňovala spotrebiteľovi v čase podpisu zmluvy poznať časový rozsah záväzku.“.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené závery dovolacieho súdu ako aj ust. § 455 CSP, odvolaciemu súdu neostávalo iné ako uzavrieť, že predmetná Zmluva obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a umožňovala spotrebiteľovi v čase podpisu zmluvy poznať časový rozsah záväzku.

Odvolací súd ex offio podrobil predmetnú Zmluvu súdnej kontrole z hľadiska jej podstatných náležitostí, ktoré vyplývajú priamo z dikcie zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že v danom prípade nie sú dané dôvody pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Z obsahu Zmluvy je tiež zrejmé, že zo strany veriteľa nedošlo ani k zanedbaniu povinnosti, ktorá mu vyplýva z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch. V kontexte uvedeného tak odvolací súd postupom podľa ust. § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

10. Proti tomuto rozsudku bolo zo strany žalobkyne (ďalej aj „dovolateľka“) podané dovolanie. Dovolanie bolo podané z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

11. K dovolaniu z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP žalobkyňa uviedla, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím žalobkyni odňal možnosť konať pred súdom a porušil jej právo na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie trpí zjavnou vadou množnosti, pretože sa prieči základným princípom civilného procesu. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku je natoľko arbitrárne a iracionálne, že je za hranicou ústavnej udržateľnosti. Odvolací súd úplne formalisticky pristúpil k posúdeniu náležitosti doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd v spojení s rozhodnutím najvyššieho súdu navyše uvádza akúsi duplicitu vyjadrenia doby trvania zmluvy v úverovej zmluve uvedenej explicitne formuláciou „do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa zmluvy“ a druhýkrát má doba trvania zmluvy vyplývať podľa odôvodnenia 16.2. uznesenia najvyššieho súdu z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní. Nie je však z týchto úvah jasné, že odkiaľ mal spotrebiteľ vedieť, že doba trvania zmluvy uvedená v zmluve je nesprávna a správnosť má spotrebiteľ zistiť sám z obsahu zmluvných dojednaní. Nie je jasné, či táto metóda zisťovania predpísaných náležitostí zmluvy by sa mala týkať analogicky všetkých predpísaných náležitostí zmluvy, alebo výlučne len doby trvania zmluvy. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa nedostáva riadnu a presvedčivú odpoveď na to, v ktorej časti zmluvy o úvere je uvedená doba trvania spotrebiteľskej zmluvy, resp. dĺžka trvania (v zmysle definície smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES), a aká je v podstate doba, resp. dĺžka trvania zmluvy. Hoci najvyšší súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že dobu trvania zmluvy si spotrebiteľ môže sám zistiť zo zmluvy, odvolací súd iba odkázal na dané strohé konštatovanie, bez toho, aby žalobkyni ako spotrebiteľke konkrétne uviedol, aká bola doba trvania zmluvy v spotrebiteľskom úvere č. 6540503848 zo dňa 21. apríla 2015.

12. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP uviedla, že v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu existujú rozdielne právne názory vo vzťahu k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle smernice a zákona.

13. Ak smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES určuje, ktoré informácie musí zmluva obsahovať, tak nemožno tvrdiť, že požiadavky smernice sú splnené, ak zmluva obsahuje jednu skupinu predpísaných náležitostí, z údajov, z ktorých je možné odvodiť aj obsah ďalšej predpísanej náležitosti, ale v zmluve explicitne neuvedenej, a že by to malo spĺňať požiadavku smernice, že zmluva obsahuje aj túto explicitne neuvedenú náležitosť zmluvy. Ide o záväznosť úniou právom vymedzených pojmov, čo vyplýva z rozsahu harmonizácie smernice. Ani smernica, ani zákony nevyžadujú, aby zmluva obsahovala údaje, z ktorých sa dá tá ktorá obligatórna náležitosť zmluvy nepriamo odvodiť, ale vyžaduje predpísané náležitosti v zmluve priamo uvádzať. Pritom poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/234/2021 zo dňa 29. septembra 2021. V zmysle citovaného uznesenia najvyššieho súdu, ktoré sa zaoberalo záväznosťou legálnych definícií pojmov, čo sa týka predpísaných obligatórných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy vyplýva, že odvolací súd rozdielne pristupuje k posudzovaniu obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa zákona č. 129/2021 Z.z. na rozdiel od uznesenia sp. zn. 1Cdo/167/2021.

14. Podľa uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2021 je formulácia doby trvania zmluvy „do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa zmluvy“ uvedená v zmluve nejasná a nedostatočná, avšak obligatórna zákonná náležitosť je zachovaná (aj bez legálneho pomenovania) tým, že spotrebiteľ si ju sám vyvodí z iných samostatných náležitostí; podľa uznesenia 7Cdo/234/2021 pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru postačuje skutočnosť, že dodávateľ použije nesprávnu terminológiu - legálnu definíciu, pretože ďalej spôsobuje nezrozumiteľnosť tohto právneho úkonu, keďže nastáva rozpor medzi použitým pojmom a jeho obsahom.

15. Z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, žalobkyňa nedostáva odpoveď prečo sa odklonil od uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo/234/2021. Taktiež poukázala na rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci C - 249/21 zo dňa 7. apríla 2022. Z tohto rozsudku podľa názoru žalobkyne vyplýva, že príslušnou smernicou vymedzený pojem - objednávka s povinnosťou platby musí byť v zmluve uvedený a ak je vyjadrený len slovami dokončiť rezerváciu, tak podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR takúto formuláciu nemožno považovať za formuláciu zodpovedajúcu slovám podľa článku 8 ods. 2 v 2.

pododseku smernice 2011/83. Podľa názoru žalobkyne sú právne závery obsiahnuté v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2021 v zásadnom rozpore s úniovým, ale aj vnútroštátnym právom, ako aj uznesením Najvyššieho súdu SR 7Cdo/234/2021, navrhovala sa od tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR odkloniť, v zmysle bodu I/ rozsudku súdneho dvora vo veci C - 173/09 z 5. októbra 2010. Požiadavka uvádzať dobu trvania zmluvy, zodpovedá požiadavke smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2008/48/ES len s tým rozdielom, že sporné spojenie doba trvania je v citovanej smernici vyjadrená slovným spojením dĺžka trvania. Aj pojem doba trvania, aj dĺžka trvania vyjadruje sumár intervalu od - do. Doba trvania musí byť spotrebiteľovi známa najneskôr v čase, keď vstupuje do zmluvného vzťahu, tak aby bol spotrebiteľ zrozumiteľne informovaný o predpísaných náležitostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Za splnenie tejto požiadavky nemožno považovať iba všeobecnú formuláciu „do splatenia všetkých záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy“ alebo predpokladanú dobu trvania, ktorá navyše nezodpovedá intervalu. Označenie doby trvania uvedeným spôsobom v posudzovanej spotrebiteľskej zmluve, v žiadnom prípade nemožno považovať za dostatočné a už vôbec nie za určiteľné.

16. Odvolací súd náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) - dobu trvania zmluvy považuje za zachovanú, z dôvodu, že táto nemá byť uvedená konkrétnym dátumom a postačuje jej vyvodenie spotrebiteľom z iných náležitostí (napríklad počtu splátok, termínu splátok a splatnosťou prvej splátky, prípadne iných), čo je dané iba s poukazom na uznesenie NS SR 1Cdo/167/2021.

17. Dovolateľka ďalej poukázala, že je nutné rozlišovať medzi dobou trvania zmluvy a dobou splatnosti splátok. Súd si zrejme tieto pojmy stotožnil. Pokiaľ by sme vychádzali, že zmluva trvá od splatnosti prvej splátky do termínu poslednej splátky úveru, tak od podpisu zmluvy do momentu splatnosti prvej splátky (teda od 19. apríla 2015 do 20. júna 2015, t. j. viac ako 2 mesiace) by zmluva netrvala, neexistovala, respektíve nebola platná.

18. Ak vnútroštátne právo v súlade s úijným vyžaduje ako samostatnú náležitosť uvádzať dobu trvania zmluvy a ako samostatnú náležitosť uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok, tak nemožno tvrdiť, že ak zmluva obsahuje jednu skupinu predpísaných náležitostí z ktorej sa dá vyvodiť alebo vypočítať aj obsah a hodnota, ďalšie náležitosti, ale zmluve explicitne neuvedenej, tak že to má mať ten istý význam ako keby explicitne nevyjadril, no nevyjadrenú obligatórnu náležitosť zmluva obsahovala.

19. Súd ignoroval kogentné ustanovenia zákona o predpísaných náležitostiach zmluvy, ako boli tieto prebraté do smernice. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove 19Co/76/2019 zo dňa 20. februára 2020. Taktiež poukázala aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 19CoCsp/41/2020, 6Co/116/2019, 14CoCsp/56/2020, 1CoCsp/19/2020. Zároveň bolo potrebné uviesť, že matematické nevychádza ani situácia, kedy sa malo uvedených 120 mesiacov počítat' od 20. júna 2015 (splatnosti prvej splátky), pretože by vyšlo na deň 20. júna 2015, hoci splatnosť poslednej 120-tej splátky pripadá na deň 20. mája 2025. V tomto prípade by zmluva trvala dlhšie, hoci by už dodávateľ prijal sumu zodpovedajúcu celkovej čiastke úveru. Podotkla, že k týmto výpočtom je potrebné dospieť iba po pracovných výpočtoch a rozpisu zo strany spotrebiteľa. Argumentácia súdu je zmätočná a navyše si odporujúca. Spotrebiteľ nevie posúdiť odkedy má vlastne plynúť uvedených 120 mesiacov a či údaj 120 mesiacov je relevantným údajom pre dobu trvania zmluvy.

20. Za nejasné a nedostatočné považovala aj vymedzenie doby trvania zmluvy spôsobom, že táto má vyplývať z rozdielnych (časových údajov) a to: a) deň podpisania zmluvy 19. apríla 2015, b/) deň uzatvorenia zmluvy 21. apríla 2015, c) deň splatnosti prvej splátky 20. júna 2015 a po d) deň splatnosti poslednej splátky 20. mája 2025. Vzhľadom na uvedené navrhla rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu trov dovolacieho konania. Zároveň dala podnet na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Nastolila otázku „či článok 10 smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES (ďalej len „smernica“) sa má vykladať v tom zmysle, že jednotlivé tam uvedené náležitosti, ktoré úverová zmluva uvádza musia byť v úverovej zmluve explicitne vyjadrené, ako smernicou vymedzené legálne definované pojmy, ktoré sú pre veriteľa záväzné, alebo postačuje, ak obsah týchto smernicou vymedzených pojmov

vyplýva z celého textu úverovej zmluvy bez toho, aby veriteľ v úverovej zmluve tieto smernicou vymedzené pojmy explicitne uviedol slovami, ktoré požiadavky smernice na pojmy vymedzené v článku 10 smernice vyjadrujú, ak spotrebiteľ chce zistiť, či úverová zmluva predpísané náležitosti obsahuje, má si ich v úverovej zmluve nájsť, odvodiť alebo vypočítať sám.

21. K dovolaniu podal žalovaný písomné vyjadrenie. Poukázal na eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy, bolo potrebné dospieť k záveru, že ani pri zmluvách uzatvorených pred účinnosťou dotknutej novely zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. pred 1. májom 2018 neexistovala povinnosť veriteľov osobitne uvádzať údaj o dobe trvania zmluvy a o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, totiž bolo a je potrebné vykladať eurokonformne. S poukazom na závery rozsudku SD EÚ Home Credit a medzičasom v tejto otázke ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 1Cdo/167/2002, 2Cdo/69/2020, 7Cdo/277/2021, 7Cdo/120/2021) je zrejmé, že náležitosť uvedená v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona, je splnená uvedením údajov o dĺžke trvania zmluvy a údajov, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá. S odkazom na vyššie uvedenú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu možno uzavrieť, že zmluva o úvere, ktorá je predmetom tohto súdneho konania, takéto údaje obsahuje. Podľa žalovaného v tomto prípade nedochádza k nejednoznačnosti či neurčitosti určenia doby čerpania spotrebiteľského úveru. Rozsudok je vecne správny, jeho odôvodnenie je dostatočne presvedčivé a zároveň plne dostačujúce k zodpovedaniu rozhodujúcich otázok tohto sporu. Žalobkyňa neuvedla také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Rozsudok je plne v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP nie je naplnený. Pokiaľ ide o napádanie rozdielnosť rozhodovacej praxe s poukazom na rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2021 a 7Cdo/234/2021, žalovaný poukázal na to, že odvolací i dovolací súd v tomto konaní neriešili právnu otázku formulovanú v žalobkyňou predloženom uznesení sp. zn. 7Cdo/234/2021. V tomto súdnom konaní odvolací súd riešil odlišnú právnu otázku a to, či sa s ohľadom na potrebu eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch a legislatívnu zmenu zákona o spotrebiteľských úveroch zákonom č. 297/2017 Z.z. mal do zmlúv o spotrebiteľskom úvere, uvádzať duplicitne termín konečnej splatnosti, ako aj dobu trvania zmluvy aj pred 1. májom 2018 a či je postačujúce, ak údaj o dobe trvania zmluvy vyplýva z jednotlivých ustanovení zmluvy ako celku. Táto právna otázka už bola v rozhodovacej praxi súdu riešená viackrát s poukazom na uznesenie NS SR č. k. 2Cdo/69/2020, 7Cdo/277/2021 a 7Cdo/120/2021. Nie je preto pravdivým tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu existujú rozdielne právne názory vo vzťahu k interpretácii danej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

22. Ďalej poukázal na to, že na podaní návrhu súdu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ nie je žiaden dôvod. Žalobkyňou položená otázka je neprípustná a to konkrétne z dôvodu jej hypotetickej povahy, nakoľko nemá reálny podklad v skutkových okolnostiach predmetného sporu a v konečnom dôsledku aj z dôvodu jej neužitočnosti pre vec samú. Informácia o dĺžke trvania zmluvy bola žalobkyňi poskytnutá v rámci článku VIII. zmluvy o úvere uvedením termínu konečnej splatnosti vo forme 5/25 (máj 2025 t. j. mesiac a rok) za súčasného doplnenia ďalších údajov, z ktorých možno určiť dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá (napríklad počet mesačných splátok). Je preto zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe, či dĺžka jej trvania. Vzhľadom na uvedené, žiadal dovolanie odmietnuť, resp. podľa § 448 CSP zamietnuť ako nedôvodné. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) v prvom rade skúmal, či je návrh žalobkyne na prerušenie konania (ktorý vyplýval z jej podnetu na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania ohľadom výkladu čl. 10 smernice 2008/48/ES týkajúcej sa náležitostí úverovej zmluvy explicitne vyjadrených v súvislosti s dobou (dĺžkou) uzatvorenej zmluvy) podľa § 162 ods. 1 písm. c) v spojení s § 438 ods. 1 CSP dôvodný.

24. Podľa § 438 ods. 1 CSP na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

25. Konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) o predbežnej otázke má povahu osobitného nespornového a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Európskej únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady Európskeho spoločenstva. Toto konanie je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože Súdny dvor v ňom vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

26. Ustanovenie § 162 ods. 1 písm. c) CSP ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru (rozhodol), že požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, lebo je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Rozhodnutie o aplikovateľnosti únieového práva (tiež jeho výklade, prípadne jeho platnosti) musí bezprostredne súvisieť so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom, t. j. musí spor determinovať po právnej stránke. Súčasne prejudiciálna otázka nesmie byť zjavne nepodstatná k prebiehajúcemu konaniu, jej možné zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúce konanie. Teda zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva.

27. K otázke povinnosti vnútroštátneho súdneho orgánu predložiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa na základe predbežnej otázky položenej Corte suprema Cassazione vyjadril Súdny dvor Európskej únie v rozsudku CILFIT, C - 283/81 publikovanom v Zbierke rozhodnutí Súdného dvora EÚ (ECR), str. 3415. V tomto rozhodnutí uviedol, že „článok 177 tretí odsek Zmluvy EHS (teraz čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) sa má vykladať v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa v spore pred týmto súdom položí otázka týkajúca sa práva Spoločenstva s výnimkou prípadov, keď skonštatuje, že položená otázka nie je relevantná alebo Súdny dvor už podal výklad sporného ustanovenia Spoločenstva alebo, že správne uplatnenie práva Spoločenstva je také jednoznačné, že neexistujú o tom rozumné pochybnosti, pričom existenciu tejto možnosti treba posúdiť na základe charakteristík práva Spoločenstva, osobitných ťažkostí spojených s jeho výkladom a nebezpečenstva rozdielnej judikatúry v rámci Spoločenstva“. Vzhľadom na nižšie uvedené závery dovolacieho súdu pri posudzovaní predmetnej veci, nebolo potrebné predložiť prejudiciálnu otázku postupom podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky následne ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania, po preskúmaní či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP), a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné a preto bolo odmietnuté (§ 447 písm. c) a f) CSP). K stručnému odôvodneniu rozhodnutia v zmysle § 451 ods. 3 CSP dovolací súd uvádza:

29. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho

stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

30. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, sp. zn. 2Cdo/132/2013, sp. zn. 3Cdo/18/2013, sp. zn. 4Cdo/280/2013, sp. zn. 5Cdo/275/2013, sp. zn. 6Cdo/107/2012 a sp. zn. 7Cdo/92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (sp. zn. 1Cdo/6/2014, sp. zn. 3Cdo/209/2015, sp. zn. 3Cdo/308/2016, sp. zn. 5Cdo/255/2014).

31. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

32. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

34. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

35. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení, ale ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, lebo jeho jednotlivé senáty naďalej zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní. Relevantnou otázkou z hľadiska prípustnosti dovolania musí byť otázka právna (nie skutková) hmotnoprávnej povahy, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení), ktorú dovolací súd riešil a na jej riešení založil rozhodnutie.

36. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

37. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide

napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti); jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/120/2019). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat' alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

38. V rámci tohto dovolacieho dôvodu žalobkyňa namietala nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k tomu, že nedostala presvedčivú odpoveď, v ktorej časti zmluvy o úvere je uvedená doba trvania zmluvy, resp. jej dĺžka a aká je v podstate doba, resp. dĺžka trvania zmluvy, keď odvolací súd iba stroho odkázal na zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu v predmetnej veci.

39. Ako už vyššie bolo uvedené, že v predmetnej veci už dovolací súd rozhodoval a to uznesením pod č. k. 1Cdo/167/2021, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu postupom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP pre nesprávne právne posúdenie veci. Dovolací súd v tejto veci odkazuje na body 16.1. až 16.3. odôvodnenia tohto rozhodnutia: 16.1., „Podľa dovolacieho súdu dobu trvania spotrebiteľského úveru je potrebné vo všeobecnosti chápať ako celkovú dobu medzi uzatvorením zmluvy a okamihom, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver, resp. pokiaľ je tento okamih závislý na ďalších okolnostiach predpokladaný okamih konečného splatenia úveru. Ak je spotrebiteľský úver uzavretý na dobu určitú, dobu trvania spotrebiteľského úveru, možno uvádzať v prípade krátkodobých spotrebiteľských úverov napríklad v týždňoch, mesiacoch, resp. nie sú vylúčené ani dni. 16.2. V posudzovanom prípade, hoci len samotná v zmluve explicitne uvedená formulácia doby trvania úveru („do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“) bola aj podľa dovolacieho súdu nejasná a nedostatočná, na splnenie požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018. No súčasne sa dovolací súd domnieva, že z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - údaj 5/2020 (máj 2020), tento údaj zároveň odpovedal údaju - 120-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 21. apríla 2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 20. júna 2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 20. dňa v mesiaci. 16.3. Preto podľa dovolacieho súdu, i bez explicitného uvedenia údaja o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. v konkrétnom prípade - doba trvania úveru: 120-tich mesiacov), je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 vo svetle eurokonformného výkladu článku 10 ods. 2 písm. c) smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a tak umožňovala spotrebiteľovi v čase podpisu zmluvy poznať časový rozsah záväzku. Preto dovolací súd považuje za dôvodnú námietku dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení otázky (ne)splnenia obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z uvedeného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018.“

40. Odvolací súd v bode 21. a 22. odôvodnenia rozhodnutia poukázal na prijaté právne závery dovolacieho súdu a s odkazom na viazanosť vysloveného právneho názoru (§ 455 CSP pozn. dovolacieho súdu) konštatoval, že predmetná úverová zmluva obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a dospel k záveru, že nie sú dané dôvody pre určenie bezúčelnosti a bezpoplatkovosti úveru. Vzhľadom na uvedené, nie je možné konštatovať vadu zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 písm. f) CSP, keď už v uznesení NS SR, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu bolo zrejmé právne posúdenie veci a

odvolací súd v napadnutom rozhodnutí pri svojom rozhodovaní rešpektoval už vyslovený právny názor ohľadne doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018. Dovolanie v tejto časti je preto neprípustné podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

41. Z obsahu dovolania žalobkyne vyplýva, že táto namietala aj nesprávnosť právneho posúdenia veci vo vzťahu k obligatorným náležitostiam zmluvy o úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, t. j. či je postačujúce, ak údaj o dobe trvania zmluvy vyplýva z jednotlivých ustanovení zmluvy ako celku, resp. táto právna otázka, súvisela s tým ako dostatočne zrozumiteľným spôsobom vyjadriť dobu trvania spotrebiteľského úveru, resp. dobu či dĺžku trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň dovolateľka poukázala na rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a to v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2021 (poznámka: ide o rozhodnutie najvyššieho súdu týkajúcej sa tejto konkrétnej veci) a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/234/2021.

42. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy): „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“.

43. Z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP vyplýva, že za relevantný zákon označuje otázku, ktorá je (nie bola) dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľka poukázala na rozdielnosť rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2021 a 7Cdo/234/2021.

44. Dovolací súd opätovne poukazuje na to, že uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2021 predchádzalo rozhodnutiu odvolacieho súdu práve v tejto veci. NS SR na základe dovolania žalovaného rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. mája 2021, sp. zn. 19CoCsp/41/2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie žalovaného teda považoval za dôvodné s poukazom na ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd opätovne poukazuje na body 11. až 16 uvedeného rozhodnutia: „11. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v prvom rade dovolateľka vyvodzovala z odvolacím súdom nesprávne riešenej právnej otázky výkladu a aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ v znení účinnom do 29.9.2015 (resp. až do 30.4.2018) - či povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. malo byť duplicitné uvedenie termínu konečnej splatnosti ako aj doby trvania spotrebiteľského úveru aj pred 1.5.2018? 12. Pokiaľ ide o prvú z dovolateľkou zadaných otázok (a s poukázaním na konkrétne okolnosti vysvetlení) právnu otázku (bod 3.3), dovolací súd uvádza, že táto v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu v čase podania dovolania (k 25.6.2021, pozn.) skutočne riešená nebola. Otázkou výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. sa zaoberal, a to v rozhodnutí z 30.11.2021, sp. zn. 2 Cdo 69/2020, pričom z právnych záverov v ňom vyslovených treba vychádzať pri odpovedi na prvú z dovolateľom nastolených otázok. 13.1. V uvedenom rozhodnutí (body 15. až 27. a bod 29.), dovolací súd, eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, dospel k záveru, že pokiaľ toto ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady). 13.2. V zmysle uvedeného, podľa dovolacieho súdu v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť duplicitné uvedenie termínu konečnej splatnosti ako aj doby trvania spotrebiteľského úveru aj pred 1.5.2018, no len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ 14.1. V tomto smere považuje dovolací súd za správny právny názor odvolacieho súdu, že v spotrebiteľskej zmluve uvedená formulácia „do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“ je pre spotrebiteľa nejasná, nie je možné jednoznačne určiť časovú viazanosť zmluvných strán, a len táto osamotená formulácia neodpovedá vyššie uvedenej požiadavke o

úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 ani vo svetle vyššie uvedeného eurokonformného výkladu tohto ustanovenia. 15. Druhá z dovolateľom nastolených otázok priamo súvisí s tým ako dostatočne zrozumiteľným spôsobom vyjadriť dobu trvania spotrebiteľského úveru, resp. doby či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (podľa rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 69/2020). Podľa dovolateľa aj napriek v zmluve nejasnej formulácii „do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“ súdmi posudzovaná zmluva dostatočným spôsobom napĺňa požiadavky vyjadrené v § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018, aj v prípade ak údaj o dobe trvania zmluvy vyplýval z jednotlivých ustanovení ako celku. (bližšie k otázke viď bod 3.2). 16.1. Podľa dovolacieho súdu dobu trvania spotrebiteľského úveru je potrebné vo všeobecnosti chápať ako celkovú dobu medzi uzatvorením zmluvy a okamihom, dokiaľ je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver, resp. pokiaľ je tento okamih závislý na ďalších okolnostiach predpokladaný okamih konečného splatenia úveru. Ak je spotrebiteľský úver uzavretý na dobu určitú, dobu trvania spotrebiteľského úveru, možno uvádzať v prípade krátkodobých spotrebiteľských úverov napríklad v týždňoch, mesiacoch, resp. nie sú vylúčené ani dni. 16.2. V posudzovanom prípade, hoci len samotná v zmluve explicitne uvedená formulácia doby trvania úveru („do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“) bola aj podľa dovolacieho súdu nejasná a nedostatočná, na splnenie požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018. No súčasne sa dovolací súd domnieva, že z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokiaľ je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - údaj 5/2020 (máj 2020), tento údaj zároveň odpovedal údaju - 120-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 21.4.2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 20.6.2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 20. dňa v mesiaci. 16.3. Preto podľa dovolacieho súdu, i bez explicitného uvedenia údaja o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. v konkrétnom prípade - doba trvania úveru: 120 mesiacov), je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018 vo svetle eurokonformného výkladu článku 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a tak umožňovala spotrebiteľovi v čase podpisu zmluvy poznať časový rozsah záväzku.

45. Dovolanie žalobkyne vo veci NS SR sp. zn. 7Cdo/234/2021 bolo odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP ako neprípustné, t. j. je potrebné konštatovať, že dovolací súd v predmetnej veci sa tento ani meritorne nezaoberal právnymi otázkami, t. j. právnym posudzovaním veci vo vzťahu k ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Okrem iného z rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/234/2021 vyplýva, z bodu 14.: „že spornou bola skutková okolnosť. Najvyšší súd zistil, že suma 6 945,20 eura, je v zmluve označená názvom: „Celkové náklady dlžníka spojené s Úverom“. Skutočnosť, že zmluva použila nesprávny pojem (názov) je skutkovou okolnosťou, ktorá spôsobuje nezrozumiteľnosť tohto právneho úkonu, keďže nastal rozpor medzi použitým pojmom a jeho obsahom. Pojmy podmienky úveru, a to „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“ a „celková čiastka, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť“ sú samostatne definované priamo zákonom č. 129/2010 Z.z. zhodne so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008. Skutočnosť, že ide o pojem použitý zákonom (legálna definícia) v zhodne so smernicou vylučuje, aby k takto definovaným pojmom bol priradovaný iný obsah, a to vzhľadom na povinnosť eurokonformného výkladu. Dovolací súd súčasne vychádzal z toho, že išlo o spotrebiteľskú zmluvu, v ktorej jednotlivé použité pojmy sú prísne definované.“

46. Dovolací súd poukazuje (rovnako ako v predchádzajúcom uznesení NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2021) na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30. novembra 2021, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022 pod č. 16/2022, z ktorého právna veta znie: „V zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2018 nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona sú splnené, ak zmluva obsahuje údaj o dobe

trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá.“

46.1. V spomínanej veci dovolateľ v dovolaní argumentoval tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (aktuálne ide o modifikované ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d) - pozn. dovolacieho súdu), pretože odvolací (i prvoinštančný) súd učinil nesprávny právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru na základe údajnej absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Podľa dovolateľa naopak pri eurokonformnom výklade práva dodržal ustanovenie v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.

46.2. Ďalej si dovolací súd dovoľuje poukázať aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR týkajúce sa obdobného skutkového a právneho posúdenia veci a to sp. zn. 7Cdo/120/2021 a 7Cdo/277/2021. Z bodu 9. odôvodnenia rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/120/2021 vyplýva, že žalovaná nesúhlasila s právnym záverom odvolacieho súdu, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť termín konečnej splatnosti úveru výslovne v zmluve uvedený ako presný dátum (bod 6. odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozhodnutia). Z tohto rozhodnutia ďalej vyplýva, že toto rozhodnutie odkazuje v bode 11. na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/69/2020 podľa ktorého najvyšší súd v uznesení z 30. novembra 2021 sp. zn. 2Cdo/69/2020 v súvislosti s interpretáciou § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30. apríla 2018 formuloval právny názor, že eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 ... dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ ... dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétného dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice». Výslovenému názoru predchádzala analýza Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS [ďalej len „Smernica“ (článkov 10 ods. 2 písm. c) a písm. u), 22 ods. 1, odôvodnenia 47, 23)], rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, platného právneho stavu na Slovensku a dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z..

46.3. Z vyššie uvedených právnych názorov, týkajúcich sa interpretácie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., vychádzal aj najvyšší súd vo svojom v poradí ďalšom uznesení z 21. apríla 2022 p. zn. 7Cdo/277/2021. Rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/277/2021 v bodoch 15. až 18. odôvodnenia uvádza : „15. V rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30. novembra 2021, týkajúcom sa podobnej skutkovej a právnej problematiky najvyšší súd dospel k záveru, že „25. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. 26. Podľa názoru dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. c) Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o

zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). 27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice. 29.1. Správnosť vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu týkajúcich sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d)) potvrdzuje nielen samotné znenie účinného zákona č. 279/2017 Z. z., ale aj jeho dôvodová správa, v ktorej sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku a zabezpečenie súladu so Smernicou. V zmysle Rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice, a to vzhľadom k tomu, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“) Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. Rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice by sa nemalo podľa bodu 58. Rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Ak by predmetné ustanovenie bolo ponechané v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov, je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií. 16. Dovolací súd zo spisu zistil, že na základe úverovej zmluvy č. 21/258/12 uzatvorenej stranami sporu 9. mája 2012 bol žalobkyňou žalovanej poskytnutý bezúčelový úver vo výške 6.800 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 14,9 %, s ročnou percentuálnom mierou nákladov (RPMN) 16,78 %, priemernou hodnotou RPMN 12,45 % a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 13.314 eur, s mesačnou splátkou 108,96 eura, splatnou v 11. deň v kalendárnom mesiaci. Klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 120-tich mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2. (v 11. deň kalendárneho mesiaca) posledného mesiaca tejto lehoty. 17. Dovolací súd má za to, že priamo v texte predmetnej úverovej zmluvy v rámci bodov 5 je podľa dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne definovaný termín splatnosti 1. splátky a rovnako je z tohto bodu zrejmý aj dátum konečnej splatnosti úveru, t. j. poslednej úverovej splátky, a to aj pre priemerného spotrebiteľa, t. j. 120-tich mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy. 18. V zmysle vyššie uvedeného teda eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice, v zmysle ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere. 19. Z uvedených dôvodov dovolací súd konštatuje opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), ktorá bola podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je/nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z.), na

základe čoho dovolací súd uzatvára, že dovolanie je v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) nielen prípustné, ale tiež dôvodné.“

47. Je teda možné konštatovať, že k času rozhodovania odvolacieho súdu dňa 19. júla 2022 už existoval v predmetnej právnej otázke ustálený právny názor (okrem rozhodnutia 7Cdo/120/2021, ktoré bolo zo dňa 28. septembra 2022) v právnom posudzovaní otázky vo vzťahu k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. f) Zákona č. 129/2010 Z.z. - z hľadiska vyjadrenia doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom aj na uvedené rozhodnutia dovolacieho súdu.

48. Poukaz dovolateľky na rozdielnosť rozhodovacej praxe v uvedenej právnej otázke zo strany Krajského súdu v Prešove v označených rozhodnutiach v dovolaní je nenáležitý, nakoľko v týchto rozhodnutiach nejde o rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, t. j. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nie je možné konštatovať, že by rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzalo z nesprávneho právneho záveru, ktorý by mal spočívať v rozdielnej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. S poukazom na uvedené skutočnosti bolo potrebné dovolanie žalobkyne aj v tejto časti odmietnuť ako neopodstatnené s poukazom na § 447 ods. 1 písm. c) a f) CSP.

50. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd pri aplikácii ustanovenia § 451 ods. 3 CSP, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

51. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.